

staaer „Kongen kan give Repræsentanter for Island, nemlig Biskoppen, 1 geistlig og 2 læg Medlemmer, Sæde og Stemme i Kirkeraadet,“ og dette kan jeg ikke forstaae anderledes, end at Kongen kan udnævne Repræsentanterne for Island. Jeg tør maaskee spørge de ærede Forslagsstillere, om disse Ord skulle forstaaes paa denne Maade, eller om jeg tager feil deri, om Kongen kun kan sige til Repræsentanterne for Island: Jeg giver Eder Tilladelse til at indtræde deri, hvis I have lyst; det kan imidlertid, som sagt, ogsaa forstaaes saaledes, at Kongen kan sætte 4 Repræsentanter for Island ind i Kirkeraadet. Dette være imidlertid, som det vil, men nu spørger jeg: Hvor bliver Grønland af? I Grønland er der 9600 kristne Mennesker, som høre til Folketirken, hvorfor skulle de ikke have deres Repræsentanter? Og endelig Colonierne, Vestindien, hvor der lever 40,000 Mennesker, som høre til Folketirken — hvilken der ligesaavel understøttes af Staten som den Deel af Folketirken, der er her — og som faae Præster sendte hertil fra. Jeg vil gjøre de ærede Forslagsstillere opmærksomme paa, at naar de havde gennemlæst den fjerde Kirkeforsatning for den presbyterianske Kirke, vilde de have seet, at den har været mere consequent end de, thi iblandt de 386 Medlemmer, som danne Generalforsamlingen for den fjerde Kirkeforsatning, er der saavel geistlige som læg Medlemmer fra de østindiske Besiddelser, og de ere dog endnu længere borte fra Skotland end de vestindiske Colonier fra Danmark; jeg indseer saaledes slet ikke, hvorledes man kan lade være at tage Hensyn til dem, naar vi tale om et saadant Raad for hele Riget.

Naar vi dernæst see hen til den Ret, som dette Kirkeraad skal have, da er denne deels bestemt i § 3 og deels i § 4, idet man nemlig har deelt de Anliggender, som skulle høre under Kirkeraadet, i de reent kirkelige og i alle andre Kirken vedkommende Anliggender. Til de reent kirkelige Anliggender høre Menighedsmedlemmernes kirkelige Rettigheder og Forpligtelser, altsaa danske Statsborgeres Rettigheder og Forpligtelser i en vis Henseende; dem drager man ind under Kirkeraadet, og hvad siger man saa derom? Det siges, at

om dem „kan ingen almindelig Bestemmelse tages, uden at Sagen har været forelagt Kirkeraadet til Behandling og Beslutning.“ Endelig siges der: „foraaendst saadan almindelig Bestemmelse kun kan erhøide Gyldighed ved Lov, bliver Kirkeraadets Beslutning med Kongens Samtykke at forelægge Rigsdagen ved et Lovforslag, som gaaer ud paa, at der tillægges Beslutningen Lovskraft“. Herved har man altsaa aabenbart borttaget Initiativet fra begge Thingene og fra hvert enkelt Medlem. Der staaer i Grundlovens § 48: „ethvert af Thingene er berettiget til at foreslaae og for sit Vedkommende at vedtage Love“, men naar dette Lovforslag gaaer igjennem, naar dette Kirkeraad bliver oprettet, saa er i Henseende til de i dets § 3 omtalte Anliggender intet af Thingene berettiget til at foreslaae og for sit Vedkommende vedtage Love, thi de skulle først sende Lovene til Kirkeraadet, for at dets Mening kan høres derom. Naar der altsaa ikke tilligemed det foreliggende Lovforslag bliver forelagt den danske Rigsdag et Forslag om at forandre Grundlovens § 48, saa er Lovforslaget grundlovstridigt. Man kan sige, at havde man samtidig forelagt et Forslag om paa grundlovmæssig Maade at ophæve eller forandre Grundlovens § 48 derhen, at den ikke skulde gjælde i kirkelige Sager, da havde det kunnet gaae an at fremkomme med dette Lovforslag, men at komme med et Forslag, som indskrænker den i § 48 givne Ret, uden at det foreslaaes vedtaget paa grundlovmæssig Maade, det er grundlovstridigt, og det kan Thinget derfor efter min Formening aldeles ikke gaae ind paa. Der staaer ligeledes i Grundlovens § 55: „intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det 3 Gange har været behandlet af Thinget“; men nu vil jeg henstille til det ærede Thing, om man kan kalde det en Behandling, at der forelægges et Lovforslag, hvori man ikke har Lov til at ændre det Mindste, og hvortil man kun har at sige Ja eller Nei, og anderledes, end at det er Meningen, kan jeg ikke forstaae Slutningen af § 3 i det foreliggende Forslag. Jeg spørger, om dette ikke ialtfald er saa stridende mod Anden i Grundlovens § 55, at Thinget alene af den Grund paa ingen Maade burde gaae ind paa et saadant Forslag?